

som Tilfældet har været, tror jeg, at det noget viser, at Publikum ikke har stærkt Øje for den Forskel i Sikkerhed, som det ærede Medlem saa stærkt paapegede skulde være til Stede, idet Sparekasserne efter det ærede Medlems Mening skulde afgive større Sikkerhed for Indlaanene, end Bankerne gør. Jeg tvivler om, at det ærede Medlem, om han skulde være ansvarlig for Rækkevidden af sine Ytringer, vilde vove at paastaa, at Sparekasserne, saaledes som de nu administreres, frembyder en større Sikkerhed for Indlaanene, end Bankerne gør. Efter min Mening er det ikke Tilfældet, og det, jeg navnlig maa beklage, er, at man heller ikke mærker nogen fremragende Bestræbelse fra Sparekassernes Side for at hidføre et saadant Forhold, at man fra alle Sider maatte indrømme, at Sparekasserne afgav Betingelser for en solidere Pengeanbringelse end Bankerne. Dette mærker man derigennem, at Sparekasserne til Stadighed gennem deres Ordførere fører deres Kritik mod Bankerne alene paa Spørgsmaalet om, under hvilke Former Indlaanene modtages, som om dette havde noget som helst med Sparemidlernes Sikkerhed at gøre. Det Kriterium, Publikum maa have ved Bedømmelsen, er dette: Hvorledes Pengeinstitutternes Midler anbringes. Og naar man ser, hvorledes Sparekasserne i den sidste Menneskealder har bestræbt sig for mere og mere at gaa over til bankmæssig Anbringelse af deres Midler, er det en Bestræbelse, som i høj Grad modarbejder den Opfattelse, som ogsaa jeg gerne vilde bidrage til at skabe, at Sparekassernes Pengeanbringelse er saa meget solidere end Bankernes, at Sparerne er bedre tjente med at anbringe deres Penge i Sparekasserne end i Bankerne. Endnu under denne Sags Behandling faar man et ret stærkt Indtryk af, hvorledes Sparekasserne netop modsætter sig Bestemmelser, som kunde bidrage til i Befolkningen at skabe en saadan Opfattelse af Sparekassernes større Forsigtighed i Pengeanbringelser. Naar jeg i det foreliggende Lovforslag har foreslaaet en tyngsmæssig Anbringelse af 10 pCt. af Sparemidlerne i sikre og let-sælgelige Værdipapirer, som ikke maa be-laanes, og naar Udvalget foreslaar denne Bestemmelse ændret til, at der kun skal anbringes 5 pCt., og at denne Beholdning i Virkeligheden paa meget liberale Vilkaar kan borteskamoteres, og naar dertil kommer, at der udkræves en Beslutning fra Sparekasseseinspektørens Side for at re-tablere det rette Forhold, saa er det en

Bestemmelse, som jeg har ment at kunne og burde gaa med til, naar Sparekasserne finder det forsvarligt for deres Virksomhed at have den. Men jeg maa sige, at det bidrager ikke til hos Befolkningen at fremme den Opfattelse, at Sparekasserne alene arbejder med det Formaal for Øje at iagttage den største Forsigtighed ved deres Pengeanbringelse. Det vilde efter min Mening have styrket Sparekassernes Anseelse — og det var min Mening med Forslaget, at det skulde styrke Sparekassernes Anseelse i Befolkningen —, om Sparekasserne underkastede sig noget strengere Bestemmelser paa dette Punkt, end man med Billighed kunde forlange af Bankerne. Det ærede Medlem (Koefoed) synes at ville foretrække den Ordning, at vore egne Penge videst muligt skulde anbringes i første Prioriteter i vore Ejendomme, og at de Penge, som skal anvendes i Omsættin-gens, i Handelens og Industriens Tjeneste, skulde laanes i Udlandet, uagtet det ærede Medlem ganske sikkert er klar over, at hvis Handel og Industri skal gøre sine Laan i Udlandet, bliver det paa ganske andre Vilkaar end dem, vi kan laane vore første Prioriteter paa. Medens vi kan skaffe vore første Prioriteter Penge i Udlandet til en Rente af omtrent 4 pCt., maatte vor Handel og Industri, i alt Fald hvis de skulde være henviste til Udlandet, skaffe sig Pengene til en væsentlig højere Rente, og nationaløkonomisk set vilde Virkningen deraf simpelt hen være, at de Penge, vi nu skylder i Udlandet, skulde vi forrente med 5—6 pCt., medens vi nu slipper med ca. 4. Det ærede Medlem udtalte i den Anledning og i den Forbindelse, at han muligvis ikke var i Stand til at se til Bunds i dette Forhold, men det forekommer mig, at det ærede Medlem har en Forpligtelse til at se til Bunds i dette Forhold, thi det kan dog ikke være Tilfældet, at det ærede Medlem repræsenterer saa egoistisk en Interesse, at han mener, at de Folk, som sidder med de faste Ejendomme og har Interesse i at faa billige første Prioriteter, skulde gaa forud i det almindelige Hensyn, og at Handel og Industri i øvrigt skulde overlades ganske til sig selv. Thi Virkningen af, at vi ikke kunde byde Udlandet første Klasses Anbringelse for deres Penge, vilde være, at vi meget ofte ganske maatte undvære Udlandets Assistance; de Penge, vi maatte kunne faa til løs Anbringelse, anbringes med kort Varsel ogsaa fra Udlandets Side og vilde ved Lejlighed blive trukket tilbage. Følgen vilde blive, at vi lejligheds-